

AMALIA EREMIAM

t. titiul absent

Librarium Haemus

AMALIA EREMIĂ

Titlul absent

București 2013

AMALIA EREMIA

Titlul absent

Editura **Librarium Haemus**

E-mail: haemus.librarium@gmail.com

Copyright: **Autorul**

ISBN: 978-606-8093-60-4

Coperta: **KÜdesign** (*Zid la Veneția*, 2010)

București 2013

Cuprins

Credința.....	5
Meseria destinului meu!.....	6
Negarea durerii.....	7
Luciditatea diafană.....	8
Tridentul invizibil al destinului meu.....	9
Nebunia mea.....	11
Nu se poate.....	13
M-am întors acolo.....	15
Ești liber când scapi de frica de a pierde.....	16
Sunt doar eu.....	18
Orice îi ierți unei ființe... în afară de a te plictisi de ea.....	19
Mitul invulnerabilității perfecte.....	21
Devoratorul de păcate.....	22
Adio amintiri neplăcute...?.....	23
"Tu peut choisir la personne que tu vas aime".....	24
Reciclarea iubirilor din viața mea.....	26
Semnul... iubire!.....	27
Am fost încă una în viața ta.....	29
Ciclicitatea emoțiilor.....	30
Seduție rapidă...frică!.....	32
Schiță de dragoste... schița unui sărut.....	33
Port vulgar de pasiune.....	36
Lantul slabiciunilor.....	38
Dacă nu știi încotro să mergi orice drum te va duce acolo.....	39
Intensitate a propriei patimi.....	40
Dansezi?.....	42
În începutul meu se află și sfârșitul.....	43
Boutique colorat.....	44
Pofta de acasa.....	45
Cât de ușor îți simți moartea cu ochii?.....	46
Harta sentimentelor.....	47
Anihilată... de ezitare!.....	48

Micuța domnișoară.....	50
... și eu rămân să adulmec puritatea!.....	51
Fantasmele rațiunii	52
Găsește-mă undeva între visele mele	54
Toți rup din mine... din viața mea.....	56
Magie deghizată în viața mea.....	58
Rafinament artificial	59
Femeia... ce hilar!.....	60
Accesorizarea viselor	62
Zâmbet... am să te răpesc!.....	64
Atingerea sigilează sclipirea.....	65
Pierdut in moravuri, socheaza!	66
Poluare morală.....	67
Sunt doar o condiție abstractă.....	69
Suvenir de amor?	70
De ce există cifra "0"?	71
Un anonim in viața lor.....	72
Gânduri de dincolo de noi.....	73
Buburuza	74
Plasticizarea iubirii mele	75
Eticheta unui gând.....	76
Viața mea... suport fictiv.....	77
Azi nu , te rog eu nu.....	78
Raze ruginite	79
Esență efemeră de domnișoară.....	80
Emoție mângălită.....	81
Lume de cretă.....	83
Achiziția unei speranțe.....	84
Doar... ..	85
Străin... de tine.....	87

Credința...

Știi... poate de prea multe ori am început cu reproșuri... am fost neînțelegătoare din dorința umană și materială de a-l deține. Dar acum simt altfel, acum aud iar pianul. Vai cât de dor îmi era de acest "sunet". Nu... nu e sunet. E prea sublim să ascuți în fiecare secundă, minut... oră un sunet de concert în ambalaj de pian... e prea frumos pentru mine și la fel de greu să descriu. Am citit odată o chestie drăguță rău "ai văzut vreodată vreo pasăre / s-o usture aerul pe care-l zboară?"... așa mă simt eu. Un nimeni într-un nor pufos... cu tot cu trăirile mele intime, spontane și controlate, cu tot interiorul meu, cu exteriorul resimțit ca o apartenență, cu sonoritatea gândurilor. Doar eu alergând printr-un vid mental... interpretând realitatea distorsionată. Atingând și oprind timpul... cum aș putea eu să mă vindec dacă eu nu simt timpul? L-am oprit de tot. Nu mai picură nici o picătură fină de nisip. Clepsidra e neînsuflețită, sunt doar sunete reflectate. Sunete care străpung norul, sunetele atingerii coardelor cu ciocănelele, s-a creat doar un haos armonic. O colecție de sunete, frecvente, simultane... un mediu consonant pictat peste un mediu tonal. Sunt doar eu nu te speria... și el m-a trezit. M-a făcut să nu îmi mai fie frică de mine, să nu îmi mai fie frică să mă ascund, să nu simt... m-a făcut să fiu iar eu.

Într-o seară am fost întrebată: "- Auzi?... dar tu de ce nu te mai îndrăgostești?". Am rămas mirată cum știa că eu nu pot să mă mai îndrăgostesc... credeam că nu e vizibil... de unde știa că eu m-am saturat să mă amănesc cu iubiri goale și că da, nu știam ce înseamnă să mai iubești?..."-nu l-am găsit pe el...bărbatul, care să iubească pianul, el care să știe să simtă viața, să nu-i fie frică de iubirea mea, să iubească să scrie". A tăcut și apoi a zis doar: - "Doamne ajută!..." era speriată. Atât de speriată că m-a făcut să reacționez impulsiv și să-i zic doar: "o să fiu fericită". Mă simt un orb. Care s-a trezit în intuneric, dar paradoxal eu îi simt căldura. Îi simt căldura frigului, simt

căldura inimii mele înghețate. Dar nu sunt pierdută. Mă simt încrezătoare, sunt conștientă. Și mă ghidez doar după sunetul cald al pianului... acolo e el și eu trebuie să-l ating, trebuie să-i simt căldura corpului și freamătul sufletului. Și sunt... a trecut ceva timp de atunci dar acum sunt... mă simt fericită, liniștită că eu iubesc... vreau să distrug realitatea... emoția să detroneze rațiunea.

Vreau să utilizez doar recuzita visului... vreau să împletesc visarea cu aventura, încrederea cu idealismul și emoția cu sexualitatea, vreau să audă și el sunetul pianului... vreau ca visul meu să se impregneze în existență în Adevăr.

Ps: ...”

Meseria destinului meu!

... mai știi că tot timpul eram întrebați ce vrem să facem când vom crește?... Da, acum știu ce o să fac când.... da știu! O să vând timp... mi-aș dori să-l vând pe tot, chiar dacă aș ajunge o epavă cu părul alb...da, pe tot până în clipa în care el o să vină... știi că există o dihotomie între realitate și vise.... propria mea substanță mă amăgește să văd totul diafan... să nu pot filtra nimic, să văd doar lumina visurilor mele innecate într-un albastu infinit, să văd doar strălucirea unei stele prinse pe un cer negru... e negru atât de intens cum îl văd eu... poate cineva simți căldura lui?... e doar o stea sugrumată , e doar un zâmbet de fluture, e doar o nevinovată trăire... nu vreau să percep realitatea... vreau să camuflez voința mea, forța mea e disociată... mă simt târâtă și estompată de un creion negru, rămân fără contur și mereu simt că mă diluez... mă diluează un cub de gheață... sunt într-un pahar de cristal care strălucește sub o rază... dar nu e caldă... și nu pot ieși de acolo... doar eu am simțit cataclismul, doar eu m-am urcat în acest carusel... de ce doar eu mi-am luat bilet dus... nu puteam să-mi iau dus-întors? De ce eu am crezut că nu trebuie să se oprească niciodată? De ce doar eu refuz cu înversunare să văd orice altceva și trăiesc intens o iluzie?...

DA... dar știi că vând timpul, nu mai vreau o succesiune ireversibilă a trăirilor, vreau să nu mai simt cum suspină un gândăcel, nu mai vreau să văd cum zâmbește o frunză..., nu mai vreau să miros o picătură lucioasă de ploaie, nu vreau să văd cum merge un val peste o meduză cu pași spumoși... nu mai vreau nimic... vând timp și-l vând fără să iau nimic în schimb... dar totul e echitabil... o să-l am pe el și e tot ceea ce vreau eu... nici măcar un regret nu vreau să câștig... doar pe EL.

Ps: ...”

Negarea durerii

Știi... că ți-am promis că o să încep iar să pictez?...dar sunt inhibată de un gând... că nu vreau să-mi cunoască cineva picturile. Nu vreau să-mi descopere lumea sensibilitatea corpului, a gândirii mele... nu știu ce am... îmi e greu să plec... și să încep să dau curs lucrurilor pe care prin definiția sufletului meu trebuie să le fac...dar ca de fiecare dată sunt conștientă... mă uit la tine... ai o privire care îmi spune că sunt în stare de orice... dar tu mă cunoști... știi cât de sensibilă sunt și știi ce vreau... e ciudat dar vreau să adaug o “notă personală” vieții mele... vreau să trăiesc cu sunetul pianului mereu în simțiri... Mă uit la zâmbetul tău și îmi face bine... îmi alina puțin tristețea, mă face să te simt aproape de mine chiar dacă ne desparte tiparul vieții, decizii luate, soarta, banalul ființei umane, mirosul stelelor și negrul cald al nopților reci de iarnă... ne despart toate... toate sunt împotriva noastră și doar eu încerc să mă lupt... doar eu vreau această legătură androgenă... eu care sunt o femeie cu esență puternică de libertate și miros de independență, neconvențională, eu care mă identific prin individualism de prima clasă? Tocmai eu aș ceda libertatea nimicului meu pentru tine... dacă până acum acest aspect nu era prevăzut în contractul meu semnat cu viața... acum sunt dispusă să fac orice... pentru că am destul curaj și sunt

avangardistă... am spiritul liber și sufletul meu plin de vibrații,
am o imaginație fecundă... vreau progres și am credință....
Ps: ...”

Luciditatea diafană

Luciditatea diafană... m-a trezit la viață în viața mea. Noi suntem indubitabil ființe egoiste, complexate și suntem stăpâniți de o tendință lăuntrică de a râvni la ceea ce nu e al nostru... da, eu sunt o astfel de ființă...recunosc și sunt conștientă de handicapul intelectului meu, de conduita mea... până aseară eram revoltată pe soarta mea... pe partea rezervată mie de destin...pe urcitoarele mele... și în special pe tine... da eram pătată de o stare de indignare... vedeam urâtul... dar de fapt eu am creat acest urât... reflecția procesului meu de gândire era lipsit de consecvență... și când citesc ”Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul”... mă gândesc la succesiunea ireversibilă a fenomenelor magistrale ivite în ultimile luni în existența mea... și mă întreb iar pentru a... nu mai știu a câta oară... de ce? Încep să mă gândesc dacă această manifestarea exterioară a esenței lucrurilor și proceselor, această transformare, aceasta evoluție din natură și din societate este coordonată și organizată metodic fără ca eu... să pot face un mic demers, fără ca eu să pot atașa o mică notă într-un colț... fără ca eu să scriu un “p.s.” la sfârșitul cărții... de ce mai poartă numele de “viața mea”? Doar ca eu să greșesc, să simt, să sufăr, să râd, să plâng, să miros... doar ca eu să iubesc nimicul? Mi-am dorit atât de mult durerea sau frumusețea acestei iubirii... că acum nu mai știu dacă mă doare de fericire sau de durere... și îmi vine în minte doar un ecou: *”iubire, bibelou de porțelan / obiect cu existența efemeră / te regăsesc pe aceeași etajeră / pe care te-am lăsat acum un an...”*... și mi-am dat seama că nu tu ești de vină... singura vinovată sunt EU... da ... nu crezi? Eu sunt iubitele... și mă scuz acum, azi și aici...eu am intrat inopinant în gândul tău... eu am văzut mereu papucii tăi pufoși de care mă împiedic seara când vin de la birou și te injur zâmbind... da doar eu... tu doar ai

sesizat ceva cu ajutorul simțurilor și al gândirii, prin reflectarea nemijlocită a unui iz de parfum... domnișoară... tu ai văzut doar zborul unui copil... doar o particulă solidă incandescentă care sare din foc, din corpul meu aprins, din ciocnirea unor corpuri dure de realitatea vieții tale triste... da triste... doar pentru o clipită... eu nu am înțeles că tu ești deja integrat într-un amalgam de trăiri, sentimente, lacrimi, zâmbete, flori, miros de frumusețe, culori, petale, noapte, zi, stele, soare.... tu te-ai trezit din beția unui zâmbet de copil... era dreptul tău... eu eram doar pregătită să devin nimeni doar ca să cunosc iubirea ta... tu nu aveai timp... nu acum!

Ps: ...”

Tridentul invizibil al destinului meu

Eu... la confluența existențială a întrebărilor ”plec sau rămân?”... chiar am ajuns aici... și eu mă gândesc... pot să gândesc? Dacă aș fi gândit măcar o secundă ... măcar una... eram de mult pictată cu culoarea neagră pe o stea lucioasă... ce picură pe petala unui fluture obosit... îi atingeam aripile și solzii mărunți, colorați în albastru intens... îi atingeam corpul bombat și catifelat și nu mai plângeam... nu mai plângeam după nimic... nici măcar după un zâmbet frumos... nici măcar după el... eram doar aruncată într-o sălbăticie arcadică... miroseam freamătul rece al pământului primăvara... miroseam doar privirea unui fulg de pasăre... toată senzația era diafană... era un trident invizibil al destinului... și se înfigea în sufletul meu... îmi picurau bucați de sânge roșu... trandafir, frumos de dureros.

Știi?... mai simțeam doar o armonizare a elementelor inconștiente și necoordonate... mă simțeam? Sau nu mai eram în stare de a percepe efectul unei excitații... mai prezentam sensibilitate? Mai eram domnișoară?... totul se producea din vina timpului... un hoț pe care nimeni nu l-a încarcerat... totul din cauza unei clipe, unui zâmbet și unei zile de noiembrie... ce